

Jeffery Deaver

Idolaat

Band 1

2013

Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Mensen vormen het hart van een concertzaal.

En wanneer de reusachtige ruimte halfdonker en leeg is, zoals nu, kan een locatie bol staan van ongeduld en onverschilligheid.

Van vijandigheid zelfs.

Oké, laat die fantasie niet de vrije loop, hield Kayleigh Towne zichzelf voor. Je lijkt wel een kind. Ze stond op het brede, versleten podium van de hoofdzaal van het Fresno Conference Center en liet haar blik nog één keer over de zaal gaan. Zoals altijd bereidde ze zich superkritisch voor op het concert van vrijdag – ze dacht na over de verlichting en de techniek en bedacht waar de bandleden moesten staan en zitten. Waar ze het beste naartoe kon lopen om zo dicht mogelijk bij, maar niet tussen het publiek in te komen en handen aan te raken en handkussen te geven. Waar vanuit akoestisch oogpunt het beste de monitorluidsprekers konden staan, die met het scherm naar de band toe stonden zodat die zichzelf zonder echo's of vervorming kon horen. Veel artiesten gebruikten daar tegenwoordig oordopjes voor, maar Kayleigh hield van de nabijheid van traditionele monitors.

Er waren talloze andere details waar aan gedacht moest worden. Ze was ervan overtuigd dat elk optreden perfect moest zijn en dat elk publiek het beste verdiende.

Het moest méér dan perfect zijn. Honderdtien procent. Ze was immers opgegroeid in de schaduw van Bishop Towne.

Bij nader inzien vond Kayleigh dat een ongelukkige formulering.

Ik zal jouw schaduw zijn. Voor altijd.

Ze concentreerde zich weer op de voorbereidingen. Dit concert moest anders zijn dan het vorige dat ze hier had gegeven, een maand of acht geleden. Een aangepast programma was vooral belangrijk omdat veel fans waarschijnlijk vaker de concerten in haar woonplaats hadden bezocht, en ze wilde ervoor zorgen dat ze iets onverwachts voorgeschoteld kregen. Dat was een van de dingen die de muziek van Kayleigh Towne zo bijzonder maakte: ze trok dan misschien minder publiek dan sommige anderen, haar fans waren wel hondstrouw. Ze kenden haar songteksten van a tot z, ze kenden haar gitaarloopjes, ze wisten hoe ze zich over het podium bewoog en lachten al om haar grapjes voordat ze klaar was met de zin. Haar concerten waren álles voor ze, ze hingen aan haar lippen, ze kenden haar hele biografie en wisten precies waar ze wel en niet van hield.

En sommigen wilden nog veel meer weten...

Bij die gedachte krompen haar hart en haar maag samen, alsof ze in januari in het ijskoude Hensley Lake stapte.

Ze moest natuurlijk aan hém denken.

Toen verstijfde ze en hapte naar adem. Ja, iemand observeerde haar vanaf de andere kant van de zaal! Waar niemand van de crew was.

Er bewogen schaduwen.

Of was het haar verbeelding? Het kon ook aan haar ogen liggen. Kayleigh had een loepzuivere, engelachtige stem meegekregen, maar God had besloten dat genoeg genoeg was en had enorm bezuinigd op haar gezichtsvermogen. Ze kneep haar ogen samen en zette haar bril recht. Ze was ervan overtuigd dat iemand zich schuilhield en heen en weer wiegde in de deuropening naar de opslagruimte voor de extra tribunes.

Toen stopte de beweging.

Ze concludeerde dat er helemaal niets bewoog en dat dat ook nooit zo was geweest. Gewoon een vleugje licht, een zweem van een schaduw.

Maar toch hoorde ze verontrustend geklik en geknak en gekraak – waar het geluid vandaan kwam kon ze niet zeggen – en ze voelde de paniek langs haar ruggraat omhoogkomen.

Hij...

De man die haar honderden e-mails en brieven had gestuurd, intiem en vol waandenkbeelden, waarin hij het had over het leven dat ze met elkaar konden delen, waarin hij haar vroeg om een haarlok, een stukje vingernagel. De man die er op een of andere manier in

was geslaagd om bij meer dan tien concerten zo dichtbij te komen dat hij close-upfoto's van haar had gemaakt zonder dat iemand hem had gezien. De man die misschien – ook al was er nooit iets bewezen – de bussen of campers van de band in was geglipt om kleding van haar te stelen, inclusief ondergoed.

De man die haar tientallen foto's van zichzelf had gestuurd: onverzorgd haar, dik, in kleding die er ongewassen uitzag. Nooit obscene of onfatsoenlijk, maar merkwaardig genoeg waren de foto's des te verontrostender vanwege hun vertrouwdheid. Het waren informele kiekjes die een vriendje zou sturen als hij op reis was.

Hij...

Haar vader had onlangs een persoonlijke lijfwacht in dienst genomen, een boom van een kerel met een rond, kogelvormig hoofd die soms zo'n kronkelig draadje in zijn oor droeg dat je eraan herinnerde wat voor werk hij ook alweer deed. Maar momenteel was Darthur Morgan buiten, om de omgeving in de gaten te houden en auto's te controleren. Zijn beveiligingsplan had ook iets sympathieks: gewoon zichtbaar aanwezig zijn zodat potentiële stalkers rechtsomkeert zouden maken in plaats van een confrontatie te riskeren met een man van honderddertig kilo die eruitzag als een rapper met een kort lontje (wat hij in zijn tienerjaren ook ongetwijfeld was geweest).

Kayleigh liet haar blik weer langs de hoekjes en nisjes van de zaal glijden – voor *hem* de beste plek om naar haar te staan kijken. Toen klemde ze haar kaken op elkaar, van kwaadheid om haar angst en vooral ook omdat het haar maar niet lukte het gevoel van onbehagen en verwarring van zich af te zetten. Ze dacht: kóm op, weer aan het werk jij.

En waar maakte ze zich druk om? Ze was niet alleen. De bandleden waren nog niet gearriveerd – ze waren studio-opnamen in Nashville aan het afronden – maar Bobby zat achter het reusachtige Midas XL8-mengpaneel, dat een meter of zestig verderop de techniek domineerde. Alicia maakte de repetitieruimten klaar. Een paar gespierde jongens van Bobby's road crew waren aan de achterkant van het gebouw de vrachtwagen aan het uitladen. Ze verwerkten de honderden kisten en instrumenten en decorstukken en multiplex platen en rekken en kabels en versterkers en instrumenten en computers en tuners – de enorme hoeveelheden spullen die zelfs een bescheiden band als die van Kayleigh op tournee nodig had.

Een van hen zou zich vast wel naar haar toe haasten als *hij* tóch de oorzaak van de schaduw zou blijken te zijn.

Verdomme nog aan toe, hou nou eens op om *hem* belangrijker te maken dan *hij* is! *Hij, hij, hij*, alsof je zijn naam niet eens durft uit te spreken. Alsof je zijn aan-

wezigheid zou oproepen als je dat deed.

Ze had al eerder last gehad van geobsedeerde fans – welke beeldschone singer-songwriter met een hemelse stem had níét wel eens te maken met opdringerige bewonderaars? Ze had twaalf huwelijksaanzoeken gekregen van mannen die ze nooit had ontmoet, en drie van vrouwen. Een stuk of tien echtparen wilden haar adopteren, een stuk of dertig tienermeisjes wilden haar beste vriendin worden, talloze mannen wilden haar trakteren op een drankje of een etentje bij Bob Evans of het Mandarin Oriental, en ze was meer dan eens uitgenodigd voor een huwelijksnacht zonder dat er zoiets ongemakkelijks als een huwelijk aan te pas hoefde te komen. *Hé Kayleigh denk erover na want ik zal je verwennen zoals je nooit verwend bent en trouwes hier heb je een foto van wat je kan verwachten ja dat ben ik echt niet gek he???*

(Echt een verknipt idee om zo'n foto naar een meisje van zeventien te sturen, Kayleighs leeftijd toen ze hem kreeg.)

Meestal vond ze de aandacht eigenlijk wel grappig. Maar niet altijd, en zeker nu niet. Kayleigh pakte haar spijkerjasje van een stoel en trok het aan over haar T-shirt, om zich extra te beschermen tegen eventuele spiedende ogen. En dat ondanks de hitte die in september zo gebruikelijk was in Fresno en als een klamme deken over de donkere hal lag.

Weer hoorde ze dat geklik en getik, dat uit het niets leek te komen.

‘Kayleigh?’

Ze draaide zich snel om en probeerde de schrikbeweging te verhullen die ze had gemaakt ondanks het feit dat ze de stem had herkend.

Een forse vrouw van rond de dertig bleef halverwege het podium staan. Ze had kort rood haar en een paar bescheiden tatoeages op haar armen, schouders en rug, die deels zichtbaar waren door haar elegante topje en haar strakke zwarte spijkerbroek. Mooie cowboylaarzen.

‘Ik wou je niet laten schrikken. Gaat het?’

‘Ik schrok niet, hoor. Wat is er?’ vroeg ze aan Alicia Sessions.

De vrouw knikte naar de iPad die ze bij zich had. ‘Deze zijn net binnengekomen. De drukproeven voor de nieuwe posters. Als we ze vandaag nog naar de drukker brengen, hebben we ze zeker binnen voor het concert. Hoe vind je ze?’

Kayleigh boog zich over het scherm en bestudeerde ze. Bij muziek draait het tegenwoordig natuurlijk maar gedeeltelijk om muziek. Ze nam aan dat dat altijd al wel zo was geweest, maar ze had het idee dat de zakelijke kant van haar carrière veel meer tijd in beslag nam dan vroeger naarmate haar populariteit toenam. Ze interesseerde zich niet zo voor die dingen, maar dat

was meestal ook niet nodig. Haar vader was haar manager, Alicia handelde de dagelijkse administratie en planning af, haar advocaten lazen de contracten, de platenmaatschappij handelde alles af met de opnamestudio's, de bedrijven die de cd-opnamen verzorgden, de verkoop en de downloads. Haar producer van BHRC Records, Barry Zeigler, die ook een vriend van haar was, nam al heel lang de technische kant van het arrangeren en de productie voor zijn rekening, en Bobby en de crew zetten alles op voor de concerten en zorgden ervoor dat die goed verliepen.

En dat alles zodat Kayleigh Towne kon doen wat ze het beste kon: liedjes schrijven en zingen.

Er was echter één zakelijk aspect dat haar aan het hart ging, en dat was om ervoor te zorgen dat haar fans – van wie er veel jong waren of niet veel geld hadden – goedkope maar kwalitatief hoogstaande memorabilia konden kopen om de avond van het concert nog specialer te maken. Posters als deze, T-shirts, sleutelhangers, armbanden, bedeltjes, boeken met gitaartabs, zweetbanden, tassen... en bekertjes – ook voor de vaders en moeders die de jongeren naar de concerten brachten en weer ophaalden en die bovendien de kaartjes betaalden.

Ze bekeek de drukproeven van de posters, waarop ze stond afgebeeld met haar favoriete Martin-gitaar – geen groot instrument maar een kleine 000-18, een

klassieke gitaar met een sparrenhouten bovenblad en een heel eigen geluid. Het was een foto van de binnenhoes van haar laatste album, *Your Shadow*.

Hij...

Nee, niet doen.

Ze scande de deuren weer.

‘Weet je zeker dat alles goed is met je?’ vroeg Alicia, met haar lichte, zangerige Texaanse accent.

‘Ja hoor.’ Kayleigh richtte zich weer op de posters, allemaal van dezelfde foto maar met een ander lettertype, een andere boodschap en een andere achtergrond. De foto was rechttoe, rechtaan genomen, en ze stond er grotendeels op afgebeeld zoals ze zichzelf zag: iets kleiner dan ze zou willen en met een wat lang gezicht, maar met prachtige blauwe ogen, wimpers die altijd in beweging waren en lippen waarvan sommige journalisten hadden beweerd dat er plastische chirurgie aan te pas was gekomen. Alsof zij dat óóit zou doen... Haar karakteristieke goudblonde haar, dat ruim een meter twintig lang was – en nee, dat niet werd geknipt, alleen maar bijgepunt, en dat al tien jaar en vier maanden – golfde in de wind die werd veroorzaakt door de elektrische ventilator van de fotograaf. Designerjeans en een donkerrode blouse met een hoogsluitende kraag. Een klein diamanten kruisje.

‘Je moet de fans het hele pakket geven,’ zei Bishop Towne altijd. ‘Dat is ook visuél. En de normen ver-